

Gyermek fehérneműek, harisnyák legolcsóbban Pollák Testvéreknél Széchenyi tér és Csekönice uca

A paprikatermelés szanálása

(A paprikamonopólium ügyében elfoglalt álláspontunk eléggé ismert, — az alább közölt és hozzánk beküldött cikkkel azonban nem teljesen értünk egyet.)

Csakugyan nem volna más mód a paprikások szanálására, csak a kényszerűszövetkezet? Szó sincs róla! Csak akarni kell, komolyan, becsületesen és önzetlenül akarni! A magánérdekek legszigorúbb kizárásával.

Mielőtt a szanálásnak egy nagyon egyszerű és célravezető módját ismertetnénk, tisztába kell előbb lennünk a következő kérdésekkel: 1. Alkalmasak-e a mai idők egyáltalán új piacok szerzésére, illetve nagyarányú propaganda kifejlesztésére? 2. Szabad-e nekünk még csak gondolkodni is arra, hogy mi a spanyol paprikával való versenyre rendezkedjünk be? 3. Érdeke-e az országnak, akár a jelenlegi termelőknek a paprika-többszörösítésének erőszakolása?

Az első kérdésre határozott nemmel felelhetünk, mert a nemzetek mai elzárkózó politikája mellett örülhetnénk, ha csak eddigi piacainkat megtarthatnánk.

A második kérdésre még határozottabb nemmel kell felelnünk. Mindenek előtt le kell szegez-nünk, hogy a szegedi paprika úgy a minőség, mint a termelési költségek tekintetében valami egészen más termék, mint a spanyol paprika, mikor tehát valaki a szegedi paprikának a spanyol paprikával való versenyéről beszél, az éppen olyan, mintha valaki tokaji bort akarna eladni homoki karcos bor árában, hiszen a szegedi paprikának 3, 4, 5-ször akkora a termelési költsége, mint a spanyol. Aki tehát a magyar paprikatermelést a spanyol paprikával való verseny vágányára akarja beállítani, azt vagy félrevezették, vagy ő akar másokat félrevezetni, semmi esetre sem szolgálna azonban az ország érdekét. Tessék a magyar paprikatermelés utjából előbb eltakarítani, ha tudják, azokat az akadályokat, amelyek miatt 3, 4, 5-ször akkora a magyar paprika termelési költsége. Ez komoly közzéadásokhoz méltó munka volna, amiért érdemes volna dolgozni, de statáriális rendeletekkel, 8 ezer pengős pénzbüntetésekkkel, két havi elzárásokkal való megfélemlítésekkel kényszeríteni akarni a termelőt arra, hogy tíz évig olyan áron legyen kénytelen átadni termelvényét, amely mellett csak veszíthet, de nem kereshet, — mert hiszen még jó termésnél is 1.80—2 pengőt kellene legalább kapnia, a paprika kilójáért, gyenge termésnél pedig 4—5 pengő is jogosult, — az ilyen törekvésekről mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy a termelők érdekét szolgálja.

Ebben az évben persze „versenyképes” volt a szegedi paprika a spanyollal, mert 40—60 filléres ajándékarban, tehát mélyen a termelési ár alatt került forgalomba. De szabad-e még csak gondolni is arra, hogy ezt a szomorú exportot, még hozzá néhány milliós áldozatokkal állandósítsuk?

Ami a harmadik kérdést illeti, arra még az eddigieknél is határozottabb nemmel kell válaszolnunk. A paprika nem általános tömegcikk, mint a buza, vagy kukorica, azt a régi monarchia határain túl már vagy egyáltalán nem, vagy csak alig ismerik. Ezekbe az országokba való kivitelünk tehát csak csekély és ha azokban őrjási propagandával talán el is lehetne helyezni évenként néhány va-

A bécsi osztrák-magyar gazdasági tanácskozáson tárgyalnak a szegedi facsemeték kiviteléről

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedkörnyéki faiskolatulajdonosoknak igen jelentékeny kárunk van abból, hogy nem lehet exportálni a gyümölcsfacsemetéket. Amikor legutóbb Kállay Miklós földművelésügyi miniszter Szegeden járt, a fakertészek megkérték, interveniáljon, hogy a facsemete exportálható legyen. A miniszter megígérte, hogy a legközelebbi magyar—osztrák gazdasági tárgyalások alkalmával szóbahezza az ügyet és olyan megállapodást igyekszik kötni az osztrák kormányral, hogy a szegedvidéki gyümölcsfák kivitele ismét megkezdődjön.

Kállay miniszter szerdán utazik Bécsbe a

magyar—osztrák gazdasági tárgyalásokra és Baranyi Tibor főispán budapesti útja alkalmával ismételt felhívta a miniszter figyelmét a szegedkörnyéki gyümölcsfakertészek kérésére. A földművelési miniszter intézkedésére vele egyidejűleg Bécsbe utazik a Külkereskedelmi Hivatal vezetője és a szegedi faiskolatulajdonosok egyik képviselője: Hoffmann Ferenc, aki a kertészek egyesületének titkára. Az osztrák gazdasági tárgyalások során feltétlenül szóba kerül a facsemeték kivitelének kérdése és ha sikerül megállapodásra jutni, akkor szeptembertől kezdve ismét megindulhat a szegedkörnyéki gyümölcsfák exportálása.

A tolvajszoövetkezet műhelyt rendezett be lopott kerékpárok részére

(A Délmagyarország munkatársától.) A rendőrség kedden délelőtti letartóztatta Miskolczi István 24 éves rovttmultu, Alföldi-ucca 36. szám alatt lakó napszámost és Rácz József 23 éves Puskás-ucca 1. szám alatt lakó földművest. A rendőrség megállapította mindkettőjükéről, hogy veszedelmes kerékpártolvajok, akik a tolvajlást nagyban, iparszerűen üzik. Lakásukon az ellopott kerékpárokból műhelyt rendeztek be, ahol az ellopott gépeket átalakították és átfestették.

A házkutatás során temérdek alkatrészeket találtak a „műhelyben”. A tolvajok bevallot-

ták, hogy azok is a lopásból erednek. Rácz József töredelmes vallomást tett. Elmondotta, hogy a lopott kerékpárokat a műhelyben azonnal szédítették és újrafestették, hogy tulajdonosaik rájuk ne ismerhessenek. Az így átalakított kerékpárokat eladogatták lényegesen olcsóbban, mint amennyi a tényleges értékük volt. Az üzleten szépen kerestek. Miskolczi István a rendőrségen végig tagadott. Mindkettőjüket átkísérték az ügyészségre.

A rendőrség kéri azokat, akik Miskolczitól, vagy Rácztól vásároltak kerékpárt, hogy jelentkezzenek saját érdekükben a rendőrségen.

gonnal több paprikát, ez az erőltetett propaganda egyrészt sokkal többbe kerülne, mint amennyi az exportált paprikáért befolyna, másrészt pedig ez a kis mennyiség az egész termés értékét devalválná.

A tapasztalat azt mutatja, hogy csak 30—40 vagonnal legyen nagyobb az évi termés, mint amennyire biztos felvevő piacunk van, ez az aránylag kis mennyiség már annyira nyomja a piacot, hogy az egész termés értékét lerontja. Megállapíthatjuk tehát, hogy sem az országnak, sem a termelőknek nem érdeke, hogy több paprika teremjen, mint amennyire biztos vevőnk van, mert az erőszakolt export nagyon megbosszulja magát. Rá kell tehát bízni a propagandát és értékesítést továbbra is a kereskedőkre, akik ahhoz a legjobban értenek. A jelszó semmiesetre sem lehet az, hogy „megdömpingeljük a spanyol paprikát”, hanem csak az lehet továbbra is a helyes jelszó: a szegedi paprika minden versenyen felül áll! Jobb minőségért jobb árat! Nem ér az olyan export semmit, amelyért alig folyik be valami valuta és amelyre súlyosan rá kell fizetni.

A termelő igazi érdeke az, hogy szabad országban szabad polgárként élve és dolgozva adja el terményét annak, aki azért legtöbbet fizet, keresetét ne csak a sovány napszám mértékére korlátozzák, kiölve belőle a jövődő gyarapodás lehetőségének még a reményét is, hanem engedjék őt szabadon érvényesülni, hogy munkájának teljes eredményét ő élvezhesse és ne mások.

A monopólium kisszámú hívei kitalálták azt a szép szót, hogy a termelő ne spekuláljon, hanem dolgozzon és elégedjék meg a kevés bizonyossal. Igen? És helyette majd a szövetkezet spekulál? Mert hiszen minden áru értékesítése bizonyos spekulációval jár, amely oda irányul, hogy hogyan kaphatnánk többet árunkért. Az ilyen spekuláció a termelőnek természetesen és magától értetődő joga, sőt egyenesen kötelessége.

Mindezeket előrebozástva, könnyű lesz most már megmondani, mely legcélszerűbb intézkedésekkel lehetne legjobban a termelők helyzetén gyökeresen segíteni anélkül, hogy meg kellene kötnünk kezüket-lábukat és szükség volna egy ilyen általános ellenszenvnek örvendő központi szerv felállítására:

1. Feltétlenül helyes volna a termelési zárt terület létesítése.

2. A paprikatermesnek évenkénti szabályozása, hogy megközelítőleg mindig csak annyi paprika teremjen, amennyi átvételére biztos piacunk van. Te-

kintettel arra, hogy a belföldi fogyasztás körülbelül 220 vagon, a szomszédos államok pedig mintegy 80 vagon vesznek át, az a mennyiség ezidőszakra mintegy 300 vagon volna. Ezenkívül lehet a paprika ára akár négy pengő is, mégis mind elkélne, hogy 4 pengős ár mellett 300 vagon paprikáért a termelőnek, illetve kikészítőnek 12 millió pengő folyna be, ha pedig csak 50 vagonnal is több volna a termés, mint amennyire biztos átvevőnk van, már akkor is le kellene menni az árral legalább 2 pengőre, vagyis 350 vagonért már csak 7 millió pengőt kapnánk.

3. Még nagyobb biztosítékul minden évben megállapítandó volna az a minimális ár is, amelyen alul az édesnemes paprika eladása tilos volna. A minimális ár be nem tartását kihágásnak kellene minősíteni, büntetéssel sújtani és kimondani azt, hogy ha az eladó vagy vevő maga jelenti fel az esetet, akkor az a fél nemcsak hogy mentesül a büntetés alól, hanem a másik terhére még jutalomban is részesül. Ez bizonyára visszatartaná az embereket attól, hogy a tilalmat áthágják.

4. Végül igen üdvös árszabályozó hatást lehetne elérni szükség esetén azzal is, ha olyan esetekben, mikor a fenti szabályozás dacára is nagyobb termés volna, mint amennyi könnyen elhelyezhető, a paprika minősítését megszigorítanák, mikor pedig túl kicsi a termés, a minősítés szigorát kissé enyhítenék. Ebben az évben a szokatlan bő termés dacára, sajnos, nagyon is megengedték a minősítést és elárasztották az országot silány, „n. n. „belföldi” édesnemes áruval.

Ugy a termelési kataszter felállításával, mint a termésterület szabályozásával, a szükséges ellenőrzéssel, a minimális ár megállapításával és a minősítés megszigorításával, vagy enyhítésével vonatkozó előterjesztés megtételével, továbbá a neta-láni kihágási feljelentések megtételével, — tekintve, hogy az ő érdekükről van szó, — a termelők és kikészítők egyleti érdekképviselői volnának megbízandók. Ahogy ezek az ellenőrzést elvégzik, úgy látnak hasznát is és mivel ez meglehetősen munkával járna, ezen munkálatok elvégzésének költségeire a gyógynövényiroda különként 1 fillérrel több illetéket szedne be.

Mindezeket elrendelhetné a minisztérium kényszerűszövetkezet létesítése nélkül is, azzal igazi segítséget nyújtana az összes érdekeltnek: nem veszélyeztetné senkinek sem az egzisztenciáját. A szövetkezet hallatára azonban hideg borzadály fut rajtuk keresztül.

Özv. Kopasz Józsefné úgy a maga, mint gyermekei: Antal, Ilonka, Panni nevében megtört szívvel tudatja, hogy a legjobb fiu, testvér és rokon,

KOPASZ JÓZSEF fakereskedő

f. hó 7-én hosszas szenvedés után visszaadta lelkét Teremtőjének. Temetése f. hó 9-én délután 5 órakor lesz a felsővárosi Gyevi-temető halottas házából.

Az engesztelő szentmise f. hó 9-én reggel 9 órakor a Szeged-felsővárosi minorita templomban fog az Egek Urának bemutattatni.

Emlékét kegyelettel őrizzük!